

9. *Recessit* 2.^a a compositis, cum se sentiret Mediolanensium populus Tedaldi præsulis societate communicabilem, divina prohibente lege communicari excommunicato. Missis 276 domno papæ legatis solutionem implorant. Cui legationi ipse ego interfui, de præferitis satisfaciens, in futuro castigari promittens. Iapa vero sapienti usus consilio venerabiles viros Lucensem (166) et Ostiensem (167) episcopos direxit Mediolanum, daturus veniam quibuscumque poscentibus. Ubi vero ingressi sunt urbem, lætata est civitas universa. Qui toto illo triduo confluentibus ad eos civibus divina prædicantes eloquia, cunctos absolventes 277, benedicunt universos. Quod Tedaldus indignæ satis ac moleste tulit, adeo ut seditionem in populo bellumque conaretur inferre; sed minime

valuit. Interea præfati duces Teutonici, comites et episcopi illis in partibus de sua inter se ipsos concordia ac statu regni, novi quoque regis electione cottidie tractare non cessant, asserentes Heinricum multis ex causis diademate indignum.

10. Ad ultimum vero convenientes Maguntia (Mart.), omnium consensu Rodulfo duci regni jura committunt, jurejurando cuncta corroborantes. Que audito rex 278 vehementer in semetipsum turbatur; degebat enim Papiæ, et congregans omnes quos habere poterat Langobardos, Veronam proficiscitur, ibique 279 valefaciens omnibus, reversus est patriam, pro tuendo regno usque ad mortem pugnaturus. Papa vero diebus aliquot moratus in Italia, Romam rediit, ingenti Romanorum susceptus lætitia 280.

VARIÆ LECTIONES.

278 reprsit 1. repressit 5°. repressit se B 2°. manentibus. Cum autem se s. 3^a. quod rectius esse, et verba r. a. c. sententiæ cujus pars perit apodosin esse arbitror. Puricellus Mon. Ambr. p. 464 hæc ita dat ex cod. 4. Reprsit (*De sanctis p.* 336. R. se) a. c. c. sentiret M. populum — missis d. p. 1. s. implorasse. W. 276 m. igitur Mur. 277 absolventibus 1. absolvent Mur. 278 r. Heinricus 3. 279 ubique 1. 5°. 280 hic in codd. 1. (manu eadem, calamo continuo), 2. (teste Muratorio manu alia, recentiore) 3. 4. 5°. B 2°. sequuntur verba quæ infra ante catal. archiep. dubimus, nam hic loco alieno posita sunt, nec ut videtur ab Arnulfo scripta.

NOTÆ.

(166) Anselmum.

(167) Giraldum. Cf. Bernoldum et Bertholdum an. 1077. V. Anselmi c. 3.

ANNO DOMINI MLXXXIX.

THEODORICUS

PADERBRUNNENSIS CANONICUS

NOTITIA IN THEODORICUM.

R. P. Pez, *Dissertatio isagogica* in partem I tomi II *Thesauri Anecd.*, pag. IV.)

Ætatem et dignitatem hujus auctoris, qui hactenus omnibus incognitus fuit, ostendit nobis sola perelegantis et gravis opusculi ab eo editi inscriptio: *Scriptum Theodorici, Paderbrunnensis canonici, de Oratione Dominica, quod ob memoriam Immabi venerabilis episcopi, instinctu reverendi sacerdotis Reinboldi, per gratiam S. Spiritus edidit*. Successit Immabus in episcopatu Paderbrunnensi Rudolpho seu Ruthardo circa annum Domini 1052, obiitque post instauratum ab incendio monasterium Abdinckhosense anno 1077, si probus est calculus Gabr. Bucellini Germaniæ Sac. parte 1, pag. 20, ubi non *Immabum*, sed *Imadam* vocat. Cum itaque Theodoricus in ejus memoriam hoc scriptum ediderit, verosimile est id circa annum 1079 compositum fuisse. Nec plura de Theodorico aliunde nosse licuit. Ipsum vero ejus scriptum cœva fere manu exaratum reperimus in codice membraneo majoris formæ in bibliotheca Claustroeburgensi, unde hujus dignissimus præfatus A. R. D. Eugenius Pyrckbauer id erutum, nostro Thesauro inserendum dedit. Libellus hic quidem perbrevis est, sed, nostro iudicio, pluribus de hoc argumento recentiorum voluminibus præstat. Notatu digniora videntur quæ capite 5 et 6 de fide ac poenitentia Christiana tradit, ubi etiam adversariis, si quos nova quorundam sacræ Scripturæ locorum interpretatio sibi excitatura esset, non illepidè respondet, eosque cavere jubet, *ne de gratia Spiritus sententiam præcipitent*. *Confido enim, inquit, eundem Spiritum, qui divisit aliis pro sua voluntate, et mihi quoque, prout voluit, divisisse. Non est omnibus nobis idem intellectus, sicut non omnibus membris idem actus, etc.* Quæ iis inculcanda sunt, quibus omnia, a recentioribus excogitata et inventa præ veteribus sordent, quasi divinus ille Spiritus, qui adolescentem Ecclesiam docuit, senescentem descruisset. Prudentum virorum est non quam vetus, sed quam verum quoddam dictum vel scriptum sit, querere. Sed de his alibi